

Hink-Stop-Zeilend langs de Atlantische eilanden, deel I

van Gran Canaria via Santa María naar São Miguel, Azoren

Zoals al in "[het Suffertje 5b](#)" is te lezen, startte het zeilseizoen 2012 op 15 mei door tegenwind en stroming wat anders dan gepland. Op 18 mei waren we weer terug in Las Palmas. Aangezien de wind daarna bijna continue uit het noorden of noordoosten bleef waaien werden de plannen om van Las Palmas via Porto Santo naar de Algarve in Portugal te zeilen losgelaten. De Azoren daarentegen lagen met deze windrichting op een comfortabeler koerslijn. Het gezegde "3 maal is scheepsrecht", gaat op voor dit zeilseizoen, want de Zeezwaluw en haar [bemanning](#) gaan voor de derde opeenvolgende keer naar [de Azoren](#). 7 Juni zien we Gran Canaria dan eindelijk in ons kielzog verdwijnen!

Eindelijk onderweg

Direct na vertrek uit [Las Palmas marina](#), nog binnen de grote haven, kunnen de zeilen omhoog en met het passeren van de noord pier, de motor uit. Hoog aan de wind zeilen we in stilte op ruime afstand langs de grote ten anker liggende tankers. Het is bewolkt met in de verte dreigende buien waardoor we wat windschiften hebben en een paar maal overstag gaan. Als we dwars van het noordelijk puntje van Gran Canaria zijn, valt de wind weg terwijl de zee wat onrustig blijft. Het klotsen beu, starten we de motor om zo een stukje op koers liggend, de goede kant uit te gaan. Om 12 uur staat er zo weinig wind dat we het klapperende grootzeil maar naar beneden halen en al schommelend verder richting Azoren gaan.

Gelukkig kan in de late namiddag het zeil weer omhoog zodat we minder schommelen. Echter, de motor moet blijven meehelpen om voortgang te boeken in 7 kn NO-wind. Het blijft bewolkt ook in de nachtelijke uren maar af en toe zien we een schim van de volle maan.

Pas om 5 uur in de ochtend van de 2de dag staat er voldoende wind om Mr. Perkins vrijaf te geven. Door de NNO wind liggen we niet helemaal op koers en het hangt erom of we de noordpunt van Tenerife kunnen omzeilen.

Gedurende dag trekt de wind gelukkig aan tot 15-20kn NO wind (relatieve wind is 20+) en het eerste rif gaat in het grootzeil. Direct wordt het weer comfortabel aan boord en liggend over bakboord gaan we met een gangetje van 5kn bijna de goede kant uit. Nog even een slag noord om Tenerife heen voor we echt op koers naar Santa Maria kunnen gaan liggen.

De zee is leeg, geen grote scheepvaart en geen zeeleven in de langzaam tot rust komende oceaan terwijl de windstuurinrichting ons keurig op 60 graden aan de wind houdt. Het zee ritme heeft weer bezit van ons genomen en het voelt goed.

We lopen

zonder problemen om de beurt onze 3-uurs wachtjes, lezen wat of genieten gewoon van de wind en de zee. Riens blaast het stof van de sextant en test de nauwkeurigheid van de GPS, terwijl de parkieten zich onderdeks in de kooi op de bank prima vermaken.

Rond zonsondergang komt een groep dolfijnen ons een kwartiertje vermaken voor ze ons weer alleen laten. Voor we het weten hebben we alweer 48 uur gezeild en een afstand van 238 mijl afgelegd, nog maar 500 te gaan. De volgende dagen kunnen we tussen de 300 en 320 graden sturen en Santa Maria komt gestaag dichterbij.

Met dag afstanden van 151-150-135 blijft er voor de laatste dag slechts 97 mijl over die we bijna geheel motorsailend afleggen als de wind inzakt tot 5kn.

13 juni om 12 uur meren we na 795 mijl voor de 3de keer af aan dezelfde steiger in [Vila do Porto marina](#) op Santa Maria Island. We zijn weer in de Azoren aangekomen!

Santa Maria

Na een heerlijke ongestoorde nachtrust, kijken we de volgende morgen onder het genot van een kopje citroen thee eens uitgebreid om ons heen. Er lijkt weinig veranderd ten opzichte van vorig jaar, een aantal bekende zeilboten liggen nog roerloos op dezelfde plek maar er zijn wel wat meer muurschilderingen aangebracht door bezoekende schepen en uiteraard liggen er enkele onbekende boten afgemeerd.

De visserskade is echter doodstil, geen enkele

tonijnvisser die komt lossen zoals beide voorgaande jaren. Mogelijk is het tonijnseizoen nog niet aangebroken. Dezelfde havenmeester heet ons welkom, is blij ons te zien maar herkenning blijft achterwege.

Omdat we Santa Maria al 2x eerder hebben bezocht, komen we dit bezoek niet verder dan de supermarkt en de vers-markt in het kleine dorp op de steile heuvel.

Hink-Stop-Zeilend langs de Atlantische eilanden, deel I

We rusten heerlijk uit, lezen wat in de kuip en kletsen met de medezeilers. Ongemerkt rijgen de dagen zich aan. Na 8 dagen zijn we uitgerust, is de wind gunstig en vertrekken uit Santa Maria om naar het bijna 60 mijl NW gelegen Ponta Delgada op São Miguel te zeilen.

São Miguel, het "Groene Eiland"

Na aanmelding bij het havenkantoor mogen we een plekje uitzoeken aan de binnenzijde van de meest zuidwestelijk gelegen steiger in het nieuwe gedeelte van de [marina](#).

De wind staat helaas dwars op de boxen met vingersteigers. Zonder boegschroef maar met een helpende hand van onze Portugese overbuurman lukt het ons toch om veilig af te meren. Het is een mooi plekje en we hebben onbelemmerd uitzicht op de stad en de commerciële haven. De marina is goed beveiligd want er is slechts één (elektronisch) toegangshek voor dit gedeelte van de marina. Als we net heerlijk onderuitgezakt in de kuip hangen met een wijntje, komt een man ons informeren over huurauto's die we bij hem kunnen boeken. Hij zegt de goedkoopste te zijn in Ponta Delgada (ja, ja denken we).

We krijgen een kaartje en prijslijst voor hij zich op weg begeeft naar een nieuw binnenkomend slachtoffer. Wel makkelijk als ze zo bij je schip de informatie komen afleveren, maar nog steeds echte Hollanders zijnde, gaan we eerst even checken of hij echt de goedkoopste is!

Op het marina complex zit de [boat & sail service](#) een watersportzaak die we als eerste met een bezoekje vereren. Ons gas is nl bijna op en de grote fles kan daar worden gevuld. In zijn winkel zien we ook wat hebbedingetjes van onze verlanglijst te koop die we direct maar aanschaffen als we de gasflessen de volgende dag weer ophalen. We krijgen bijna een hartverzakking als we horen dat een vulling van 10kg gas hier €33,- kost (Lanzarote €12,-). Toch wel even slikken, maar goed een gebakken eitje en een vers gebakken broodje gaan er ook altijd wel in.

In de loop van de volgende dagen leren we de stad Ponta Delgada goed kennen. De kleine smalle straatjes met kinderkopjes lopen niet geweldig maar het ziet er schitterend uit. Kleine winkeltjes in het centrum en de overdekte groente & fruitmarkt.

Op een kwartiertje lopen vinden we de grotere overdekte winkelcentra. Daar scoren we een nieuwe internet dongel omdat de software van de oude te oud bleek.

Nu kunnen we weer op verlaten ankerplekken internetten. We doen gelijk maar wat inkopen van speciale Portugese producten. Onderzoek op autoverhuurgebied brengt ons toch weer bij de eerste aanbieder terug. Ja precies, de man die de eerste dag al bij de boot langskwam.

Geografie, vulkanen en tranenmeren

São Miguel is het grootste eiland van de Azoren. Het heeft een oppervlakte van 746.76m². is 81 km lang en op het breedste punt 15,5km breed. De hoogste top is Pico da Vara met 1103m. in het oosten van het eiland. Het eiland heeft verder nog 3 bijzondere groepen dode vulkanen, de meest westelijke in de Sete Cidades, de oostelijke rond Furnas en in het midden Lagoa do Fogo. Elk heeft zijn eigen bijzonderheden door hun vulkanische oorsprong. We willen ze allemaal ontdekken en huren daarom voor 3 dagen een auto.

Ponta Delgada ligt aan de zuidzijde, ten westen van het midden van São Miguel eiland. De eerste autoday besluiten we een rondrit over het westelijk gedeelte "tegen de klok in" te maken. De mooie kustweg voert ons langs het kleine één-baan grote vliegveld in noordwestelijke richting tot we de bewegwijzering naar Sete Cidades landinwaarts volgen.

Het Nationale Park Sete Cidades een vulkanisch bergmassief ontstond 290.000/210.000jaar geleden terwijl de krater 20.000 jaar geleden ontstond. In de krater liggen naast meerdere kleine kraters maar ook nog op 259m hoogte 2 meren, het blauwe- en het groene meer. Met

dank aan Google Earth zijn van grote hoogte goed de diverse kleine kraters en het blauwe- en het groene meer in de grote krater te zien.

Eén van de legendes (er zijn meerdere, maar deze vinden we de meest romantische) beschrijft de verboden liefde tussen een herdersjongen en een prinses. Bij hun laatste ontmoeting moeten ze zo erg huilen dat daardoor 2 meren ontstaan. Het blauwe meer (Lagoa Azul) ontstond door de tranen uit de mooie blauwe ogen van de prinses en het groene (Lagoa Verde) door tranen uit de groene ogen van de knappe herdersjongen.

De weg omhoog naar de kratermeren is omzoomd met schitterende roze en blauwe hortensia's en het lijkt alsof we door een park rijden. Bij het eerste punt met uitzicht op de beide meren is het druk en niet voor niets.

Het uitzicht is schitterend en het is inderdaad een groen- en blauw meer. Panoramafoto van het blauwe en het groene kratermeer is genomen van het hoogste uitzichtpunt

De weg naar beneden verder volgend en genietend van het continue veranderende landschap, rijden we over de verbindingsweg tussen beide meren door en belanden in een klein dorpje aan de voet van het blauwe meer. Het is net siëstatijd en het is er uitgestorven.

We besluiten door te rijden en aan de andere zijde van de krater een wandeling te maken. Op dit punt hebben we niet alleen een mooi uitzicht over de kratermeren maar ook over zee aan de westzijde van het eiland. De lieflijke spiegelgladde meren staan in schril contrast met de wit gekuifde zee en de ruige lavakust waar de wind je bijna van de sokken blaast! Wandelend onder zwevende zeemeeuwen en biddende roofvogels verkennen we een stukje kust voor we via een mooie route door het binnenland weer uitkomen in Ponta Delgada.

Kronkelende kustroute, bergtoppen en hete bronnen

De tweede autodag gaat oostwaarts. Via de zuidelijke kustweg vol met mooie picknickplaatsen, oude dorpen en stadjes met vreemde namen zoals Lagoa, Vila de Aqua de Pau en Caloura.

Aan het havenfront van Lagoa maken we een wandeling langs de kade met kleine bootjes

Hink-Stop-Zeilend langs de Atlantische eilanden, deel I

Hier zijn vissers druk bezig met het klaarmaken van aasmanden. Op de tegenoverliggende blinde muur zijn mooie schilderijen aangebracht.

Even verderop langs de kustweg in het kleine dorpje Caloura

bewonderen we

de

buitenzijde van een oud nonnenklooster, gesticht begin 1500.

Dit kleine klooster met een gevel van schitterend 17de eeuwse tegelwerk, is nu in privéhanden en kan helaas alleen op afspraak bezichtigd worden. De buitenzijde van dit miniklooster wordt omzoomd door heel oude Pohutukawa bomen in prachtige bloementooi. Naast het klooster ligt een pittoresk vissershaventje.

Na Vila Franco do Campo, verlaten we de kustweg om naar de vulkaan Furnas te gaan. Deze potentiële actieve vulkaan waarvan de laatste uitbarsting in 1630 was, heeft nu nog diverse hete bronnen die borrelend aan de oppervlakte komen aan de rand van het kratermeer Lagoa das Furnas (meer van Furnas) op 282m hoogte.

Op een vlakte bij het meer ontdekken we de bronnen al van verre. Stoom en een rotte eierenlucht verraden welke kant we op moeten lopen.

Op de wanden van de vele borrelende hete dampende waterpoelen die een temperatuur van 61,5°C kunnen bereiken, zien we diverse kleurschakeringen. De mineraalrijke blubber laat zo herkenbare sporen achter. Blijkbaar zijn eenden ook gecharmeerd van de rustige omgeving en het heerlijk warme water want ze brengen hier hun jongen groot.

Het stadje Furnas, ook bekend om de "Cozido das Funas", een maaltijd van vlees en groente, die een heel speciale smaak krijgt door de bereiding van 5-6 uur in een heet gat in de grond.

Jammer dat het nog maar 11 uur in de ochtend is, want die gerechten hadden we best eens willen proeven. Voor de lunch zullen we onze eigen meegebrachte boterhammetjes op een mooi plekje eten. De weg weer oppakkend lukt moeizaam doordat de bewegwijzering ons in de steek laat. Het duurt zeker een uur voor we in de gaten krijgen dat wanneer je reisdoel niet voorkomt op de borden, je kennelijk de andere kant uit moet. Met deze nieuwe benadering hebben we snel de goede richting weergevonden.

Via een schitterende kronkelige bergweg omzoomd door hortensia's volgen we de zuidkust helemaal tot de stad Nordest op de meest noordoostelijk punt van het eiland. Genietend van ongekend mooie vergezichten op de smalle weg met in de bergen zelfs serpentes. Dit toergedrag zorgt er wel voor dat de gemiddelde snelheid terugzakt tot 30km/uur. Aangezien het al laat in de middag is als we uiteindelijk op de NO-punt zijn en niet weten hoeveel tijd de route langs de noordkust en terug naar Ponta Delgada kost, besluiten we het stadje Nordeste niet in te rijden, maar de weg te vervolgen.

De noordelijke kust weg is totaal anders, lieflijker en niet zo ruig als de zuidkant. Als we onverwacht op een splinternieuwe snelweg belanden die dwars door heuvels en langs thee- en ananasplantages gaat, zijn we onverwacht binnen de kortste keren terug in de marina. Moe maar voldaan kijken we terug op deze lange autodag vol bezienswaardigheden.

Nog meer kratermeren, warmwater watervallen en paragliders

Voor de 3de autodag hebben we het midden van het eiland bewaard, met als doel het Nationaal Park Lagoa do Fogo.

In dit nationaal Park zijn op 1200m diepte hete bronnen aangeboord. De stoom van dit hete water voedt via een ingenieus pijpleidingsysteem de turbines in de elektriciteitscentrale in Ribeira Grande. Sinds 1978 is er daardoor minder fossiele brandstof nodig voor de opwekking van elektriciteit op São Miguel.

Deze pijpleidingen en pompstations zijn wel zichtbaar in het landschap, maar niet storend. Onze eerste stop is op het hoogste topje van de

dode vulkaan Foga met uitzicht over het gelijknamige kratermeer.

Het uitzichtpunt ligt op 947m met een onbelemmerd uitzicht op het meer. Het rimpelloze, spiegelgladde water oppervlak van het kratermeer is omgeven door groene berghellingen en geeft het meer een diepgroene kleur.

Opeens zien we hoog in de lucht een drietal paragliders verschijnen. Ze draaien rustig hun rondjes op de thermiek, genietend van het nog mooiere uitzicht!

Als we de andere kant op kijken zien we de hele westzijde van São Miguel eiland. De kustlijn is helemaal te volgen en al snel ontdekken we Ponta Delgada aan de zuidkant en Ribeira Grande aan de noordzijde.

De weg volgt een stukje de oude kraterwand voor het weer bergafwaarts gaat naar Caldeira Valha, een volgend natuurfenomeen. Borden wijzen de wandelroute naar de bezienswaardigheid. Langs het te volgen wandelpad groeien laurier en varens die de grootte van bomen hebben.

Sommige daarvan, vooral die net op het punt staan om een nieuw blad te ontvouwen, ze lijken bijna buitenaards en doen ons sterk denken aan het boek/film "De truffids komen" van John Windham.

Na 10 minuten lopen over dit indrukwekkend wandelpad, komen we aan bij kokend hete bronnen en de warmwater-waterval. De waterval vult het onderliggend bassin, terwijl de overloop

over de rand als riviertje in het dichte bos verdwijnt.

De bijzondere waterval is een echte trekpleister want in het bassin zijn een aantal toeristen in zwemkleding aan het rondwaden terwijl de achterblijvers foto's aan het nemen zijn.

Gelukkig hadden wij de zwemkleding vergeten en laten we het bij een digitaal plaatje van dit warm water natuur verschijnsel.

De weg gaat verder richting Ribeira Grande en Ribeira Seca waar we de vorige dag al langs gereden zijn. Na 3 dagen in de auto en het ene na het andere schitterend vergezicht over zee, kust en kratermeren te hebben bewonderd, zijn we een beetje "kijk-moe". Via de snelste weg rijden we terug naar Ponta Delgada. Nog even zware boodschappen inslaan nu we nog de auto hebben voor we naar de marina gaan. Tijd voor het laten bezinken van alle indrukken van dit schitterende "Groene Eiland", zoals het officieel heet. Wij hebben dit schitterende eiland wat als Ilha Verde (het groene eiland) bekend staat herdoopt in "Hortensia Eiland".

Toch tonijn

In de laatste dagen dat we in Ponta Degada zijn, wandelen we langs de zeezijde van de kade naar het gedeelte waar de vissersschepen afmeren. Langs de buitenkade zien we een grootse voorstelling van "alles wat in en onder het zeewateroppervlak" te zien is. Aan de andere zijde kijkt het bastion al vele eeuwen uit over Ponta Delgada.

Bij de visafslag zien we eindelijk dat er tonijn (bonito) gevangen is en wordt gelost. Voor het in de koelcontainer verdwijnt wordt de partij aan de staart gewogen. Zou het tonijnseizoen eindelijk aangebroken zijn? Hopelijk kunnen we spoedig in de winkels of op de markt een mootje scoren.

Op woensdag 4 juli om even over 9 uur in de ochtend, vertrekken we met een zonnetje uit Ponta Delgada. De reis gaat 150 mijl verder westwaarts en wel naar Horta op het eiland Faial. Het wordt één nachtje doorvaren voor we aankomen in het beroemde "Mekka voor zeilers". Uitgebreider nieuws over Faial en Horta in het volgend reisverslag.

